

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

У друге півріччя — зі свіжими силами

Відбулася планова щорічна зупинка виробництва, що тривала з 6 до 9 червня. У цей час виконувалися планові та ревізійні роботи, які не можна було проводити протягом року в поточному режимі.

Зокрема, це ремонтні роботи електроенергетичного господарства, котлів та паропроводів котельного цеху, ремонт і перевірка запірної арматури трубопроводів у

всіх цехах, налагодження механічної частини обладнання тощо.

До зупинки готувалися за кілька місяців, було складено плани необхідних робіт, визначено коло осіб, які мали їх виконувати та організувати, закуплено витратні матеріали і обладнання.

Щодня під час зупинки діяв оперативний штаб (у складі головних спеціалістів, начальників цехів на чолі з директором виробничого центру), який корегував

діяльність усіх підрозділів.

Як повідомив заступник головного механіка Микола Примаченко, у ході виконання запланованих робіт було виявлено і додаткові. Наприклад, у цеху №3 довелося замінити циркуляційний пристрій та підшипник на сушильному циліндрі; на підстанції «Ірша» було виявлено низький опір високовольтного кабелю на цех №6; у котельному цеху з'ясувалося, що газохід біля входу в димову трубу засмічений сажею

та рештками цегли і його необхідно прочистити.

Незважаючи на значний обсяг робіт, вони були проведені вчасно і в повному обсязі. Тому є надія, що праця чималого колективу механіків, енергетиків, працівників ремонтно-механічного цеху, ремонтно-будівельної дільниці, цеху КВПіА та співробітників інших цехів воздасться підприємству сторицею: виробництво буде працювати злагоджено і точно, як швейцарський годинник.

Наприкінці травня у США відбулася зустріч виробників картону групи WICOR. З Малина до містечка Сент-Джонсбері, де знаходиться підприємство з виготовлення картону «WEIDMANN ELECTRICAL TECHNOLOGY INC.», вирушили перший заступник голови правління Юрій Серебряков та начальник цеху №6 Сергій Головатчик.

За словами Юрія Вікторовича, така зустріч відбувається щороку і є винятково корисною в плані обміну накопиченими знаннями та досвідом із впровадження інновацій. Цього року до США з'їхалися виробники картону зі Швейцарії, України та Китаю. Протягом двох днів вони обговорювали перспективи розвитку своїх підприємств, ділилися новинками та проблемами. Американці представили колегам два нові проекти, які реалізуються у Сент-Джонсбері: з модернізації картоноробної машини (заміна преса) та із облаштування лінії для ламінування картону. А Сергій Головатчик підготував презентацію, у якій йшлося про якість малинського картону та технологію його виробництва.

Під час візиту українці

побували у виробничих цехах, хоча на цьому підприємстві, як самі зазначили, вони не вперше.

— Сент-Джонсбері — невелике містечко (близько 9 тисяч мешканців) у штаті Вермонт неподалік від кордону з Канадою. Це район Зелених гір. Дуже чисте і охайне, в архітектурі переважають приватні одно- та двоповерхові котеджі. І жодних вам парканів. Навіть під-

приємство не має огорожі. Люди щирі і привітні, сказати «Hi!» (себо вітаю) незнайомцю — для них природно, — ділиться враженнями Юрій Вікторович. — Для американців основний вид транспорту — автомобіль, особливо помітно це у великих містах. І зовсім звична річ, коли в кожного члена родини є власна автівка.

На знімку: Томас Чен, генеральний директор ки-

тайського підприємства; Джон Гудріч, керівник підприємства у Сент-Джонсбері; Андреас Юкер, менеджер з виробництва картону у Рапперсвілі; малинчани — Сергій Головатчик, начальник цеху №6, та Юрій Серебряков, перший заступник голови правління; Джастін Крокер, менеджер з інжинірингу, Сент-Джонсбері.

Оксана ГОРДІН.

Розроблено нові технологічні карти

На початку літа відділом технологій та розвитку було завершено перший етап тривалої, копійної роботи з розробки пакету технологічних карт на продукцію цеху №6.

Цей процес тривав майже півтора роки, з часу пропуску цеху після модернізації. Було проведено багато дослідних та дослідно-промислових виробок, під час яких співробітники відділу та технологічний персонал цеху експериментували з основними технологічними параметрами, адже змінилось обладнання, його конструкція і технічні можливості.

Зміна кожного із цих параметрів суттєво впливає, перш за все, на продуктив-

ність праці, а також на якість кінцевої продукції, термін її служби. Наприклад, один з наших споживачів ВАТ «Запоріжтрансформатор» встановив для своїх трансформаторів 25-річний термін придатності. Тож наш картон має служити стільки, скільки і сам трансформатор.

Найбільших змін зазнали технологічні карти на процес пресування картону, фактично вони були повністю змінені, бо на пресі встановили конструктивно нові плити з можливостями більш швидкого сушіння.

За рекомендацією колег із Рапперсвіля ми збільшили температуру пресування картону, що скоротило час, за який виготовляється продукт. Зокрема, було змен-

шено час пресування картону типу В.3.1А (що виробляється відповідно до міжнародного стандарту МЕК 60641-3) для товщини 3,0 мм, 3,3 мм, 4,0 мм, 4,3 мм, 5,0 мм.

Зазнали змін також і технологічні карти, які регламентують параметри роботи картоноробної машини, що виробляє сирі листи картону для подальшого його сушіння під тиском, тобто гарячого пресування.

У результаті проведених робіт було збільшено швидкість картоноробної машини, що призвело до збільшення продуктивності технологічної лінії цеху №6. Відповідно всі ці зміни зафіксовано в нових технологічних картах.

Зараз відділ технологій та розвитку розпочав роботи

другого етапу розробки документації по цеху №6. Перш за все, це завершення розробки технологічних карт режиму виготовлення картону марок А, Б, В для внутрішнього ринку (згідно із ГОСТ 4194-88), зокрема для картону марки В товщиною 8 мм, який має надзвичайно складну технологію виготовлення і на території СНД випускається тільки нашою фабрикою. У перспективі — роботи, пов'язані зі зменшенням витрат дорогої води «перміат», подальшого збільшення продуктивності роботи картоноробної машини та преса.

Ліана МАЛКОВА,
начальник
технологічного відділу

Традиційно влітку відзначають два риболовецькі свята — День рибальства та День рибалки. Здається, сама природа нашого краю сприяє рибалкам: і влітку, і взимку люди з вудками мають непоганий улов. От тільки місця треба знати та кілька секретів.

Нема риби над линину!

Аби зазирнути до таємничого світу любителів порибалити, які за будь-якої погоди не розлучаються зі своєю пристрасною, ми запросили до розмови співробітника цеху КВПіА та рибалку зі стажем Валерія Подойка.

— **Валерію Івановичу, пам'ятаєте, як ви спіймали свою першу рибину?**

— Здається, мені тоді було років сім. Дідусь — вправний рибалка, подарував мені вудку. От на ту подаровану вудку я і зловив свого першого болотного карасика, — посміхається чоловік. — Радості моєї, пам'ятаю, не було кінця-краю... Відтоді риболовля не залишає мене байдужим. Коли прийшов на фабрику, у 1994 році, зустрів тут чимало одноподумців. Ми інколи жартуємо між собою: на риболовлі — як на роботі, ті самі обличчя. Мій брат Руслан — теж рибалка. Багато чому я навчився від старших колег — Анатолія Адамовича Дзюбенка та Ігоря Івановича Коченка. На першу зимову риболовлю мене повів саме Анатолій Адамович.

— **А яким був найбільший улов?**

— Якимсь взимку зловив 10-кілограмову щуку, до речі, тут неподалік — біля пляжу. Ловив було судаків 5-кілограмових. А найбільший мій улов — короп на 16 кілограмів.

— **Як же ви таку велику рибу витягували?**

— Друзі-рибалки допомогли. От щуку, наприклад, зловив взимку на жерлицю. Коли клюнула — потихеньку підтягував до лунки багром, а товариші тим часом лунку розрубували, щоб риба пройшла. Прийти на вудку колезі-рибалці — це неписане правило: подивитися за снастями, допомогти рибу витягувати, а інколи і самого рибалку з-під льоду рятувати.

— **Відкрийте читачам газети кілька секретів бувалої рибалки...**

— Раджу запам'ятовувати ті місця, де добре клює і тримати їх у таємниці. Треба добре знати водойму, її затони, зважати на погоду: якщо вітер дме за течією — можна йти рибалити, якщо проти течії — краще сидіти вдома, діла не буде. Така прикмета не одним поколінням рибалок перевірена. Багато хто підгодовує рибу. Я раджу перемішати приманку із мокрою глиною і підсушити її на сонці. Тоді прикорму на довше вистачить.

— **Валерію Івановичу, чи поділяє ваше захоплення родина?**

— Принаймні, рибу люблять усі. А ще в човні показатися. У мене ж самі дівчата: двоє доньок (одна вже випускниця, інша до са-

дочка ходить) та дружина. Саме вона дає раду улову та готує смачні рибні страви.

— **Можливо, у вас і рецепти цікаві сімейні є?**

— Звичайно. Із великої щуки (дарма що кажуть, нібито вона надто кістлява) виходять смачні котлети, меншу щуку ми в'ялимо та коптимо, можна і засолити. Із дрібнішої риби на зразок плотви готуємо консерви у аловкаві, тільки тушкувати треба довго, не менше години. Судак найсмачніший смажений. На уху варто брати білу рибу різних сортів — окунь, судак. Чим більше — тим краще. Карась для ухи не годиться, бо може мати неприємний присмак мулу чи запах болота. Нещодавно на іменини дружини я виудив 12 линів поблизу Лумлі і зготував свою «коронну» страву — запечені лини, фаршировані цибулею та ікрою.

— **І насамкінець, Валерію Івановичу, поділіться з нами своєю найбільшою рибальською мрією?**

— Мрію зловити здорового сома. Досі мені це не вдавалося — чи то нема його у малинському морі, чи то хитрий дуже.

— **Бажаю вам здійснення цієї мрії, або ж, як кажуть рибалки, — ні хвоста, ні луски!**

Оксана ГОРДІН.

«Вивчали тещу» в Ташкенті

Нещодавно менеджери з продажу Наталія Єрулевич та Вадим Богачевський побували у середньоазійському Ташкенті.

Там вони відвідали міжнародну виставку «Power Uzbekistan», зустрілися з постійними партнерами, а опісля — з потенційними — НВО «Азіяелектроенергія» і НВП «ELUS».

— Це невеличкі компанії, їхня ніша — трансформатори для узбецького ринку.

На масштабні поставки цим компаніям ми поки що не розраховуємо, але сподіваємося, що у майбутньому вони стануть нашими стабільними клієнтами і робитимуть значні замовлення. Зараз головне, що ці підприємства знають про нас і готові співпрацювати, розвивати свій бізнес саме з нами. Раніше, зізналися узбеки, вони купували картон в інших компаній, але були невдоволені якістю, — поділилася враженнями Наталія Василівна.

На цьогорічній виставці ж було представлено експозиції провідних підприємств — виробників і постачальників електротехнічного обладнання, а також компаній, які виробляють енергозберігальне обладнання та технології. Були серед них і клієнти нашого підприємства.

Вадим Володимирович зустрівся з керівництвом СП ВАТ «UZKABEL». Це підприємство, до речі, — єдиний у Середній Азії виробник силових кабелів потужністю до 10 кВ із паперовою ізоляцією. Воно було засноване 1941 року на базі евакуйованого заводу «Електрокабель» міста Кольчугіно, який теж є нашим клієнтом. У кошику продукції СП ВАТ «UZKABEL», окрім силових кабелів, є самонесучі ізолювані дроти, кабелі з витою парою для передавання даних, лакофарбова продукція, полімерна тара тощо. Під час переговорів партнери підтвердили свої наміри закуповувати папір

лише малинського виробництва, який, з їхніх слів, є найкращим серед представленого на ринку.

У той же час Наталія Василівна відвідала СП ВАТ «Чирчицький трансформаторний завод». 80% продукції заводу — це тягові трансформатори різної потужності, 20% — силові трансформатори напругою 220кВ та комплектні трансформаторні підстанції. Це підприємство теж має давню історію (засноване 1932 року) та широкі ринки збуту. Наприклад, основним замовником СП ВАТ «Чирчицький трансформаторний завод» є ВАТ «Російська залізниця», яке нині реалізовує масштабний проект з реконструкції залізничних шляхів Росії. Проте чирчикці на цьому не зупиняються. Нині на підприємстві працює французький аудит, який допомагає сертифікувати виробництво відповідно до міжнародних стандартів. Це дасть їм можливість поставляти трансфор-

матори нового покоління потужністю 50 кВ відомій французькій компанії «Alstom Transportation». За сім місяців до Чирчика придуть аудиторі з цієї компанії, які зроблять остаточні висновки щодо можливої співпраці.

Врешті-решт, СП ВАТ «Чирчицький трансформаторний завод» підтвердило статус ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» як основного постачальника трансформаторного картону. Протягом року воно планує виготовити та поставити на ринок 4 тисячі МВА продукції, що складе близько 250 тонн трансформаторного картону та 40 тонн електроізоляційного паперу (кабельного та намотувального).

На запитання про те, які враження на них справили Узбекистан, Вадим Богачевський та Наталія Єрулевич відповіли, що їм імпульсує те, як узбеки поважають свої традиції, люблять свою країну. «Ми любимо свій Узбекистан» — цілком щиро і гордо кажуть і молоді, і старі.

Вікторія ЛІСОВА.

У Піткярранті — ювілей

Минулого місяця наші партнери з ВАТ «Целюлозний завод «Піткярранта», що в Карелії, відзначали 90-літній ювілей свого підприємства.

— Цей завод є основним постачальником небілої целюлози марки ЕКБ для виготовлення електроізоляційного картону та кабельного паперу, — говорить начальник відділу закупок Тетяна Литвинчук. — Ми співпрацюємо з ним вже багато десятиліть, за документами — принаймні з 1964 року, а то ще й раніше.

Отож привітати зі святом такого стабільного партнера було справою честі.

Із подарунками та святковими вітан-

нями до Піткярранти вирушили директор департаменту управління ланцюгом поставок Анатолій Карпук та Тетяна Литвинчук (на знімку).

Під час поїздки вони відвідали краєзнавчий музей, в якому, з-поміж іншого, була представлена й історія заводу (адже він, як сказала Тетяна Вікторівна, містоутворюючий), насолодилися прогулянкою на катері по ладозьким шхерам, мали екскурсію заводом та послушали концерт.

У своєму вітальному слові Анатолій Ілліч зазначив, що, незважаючи на чималу відстань, наші підприємства тісно пов'язані, адже якість малинського паперу напряму залежить від якості піткяррантської сировини. Він подякував за тривалу співпрацю і взаємопорозуміння та висловив сподівання на такі ж плідні стосунки наших підприємств у майбутньому.

Співробітникам товариства цікаво було поспілкуватися з іншими гостями (адже серед них були і наші партнери-перевізники, і представники конкурентів), а також із господарями свята: декларантами та фахівцями відділу постачання, з якими вже давно знайомі з листування та телефонних перемовин.

— Карелія — дуже мальовничий край, там часто відбуваються зйомки фільмів та казок. Інколи здається, що ось-ось невідь-звідки з'явиться гном або троль і почнетесь диво, — сказала Тетяна Литвинчук.

З турботою про майбутнє

Наприкінці травня у мерії відбулася зустріч з дітьми-сиротами, які цьогоріч закінчують школу. Привітати дітей та їхніх опікунів зібралися працівники апарату міськради та меценати.

Наше підприємство не один рік опікується учнем четвертої школи Віктором Галажу. Ось і цього разу з рук заступника голови правління Андрія Костюченка Віктор отримав коштовний подарунок. Хлопець успішно закінчив школу і збирається вчитися далі, здобувати вищу освіту.

Окрім Віктора, товариство підтримує ще двох школярів-сиріт.

Напередодні сезону відпусток на інформаційних стендах з'явилося оголошення такого змісту: «Працівникам, бажаючим оздоровитися в санаторно-лікувальних закладах за власний рахунок і з частковою доплатою від профспілкової організації, прохання звертатися у профком за тел. 2-39, 3-39».

Безперечно, багато хто зі співробітників підприємства зацікавився такою інформацією. Тому прокоментувати це повідомлення ми попросили голову профспілкового

Бажаєте оздоровитися? Профком допоможе!

комітету Лариси Примаченко. Вона повідомила, що профком готовий частково компенсувати вартість санаторно-курортного лікування працівників-членів профспілки, проте за виконання ними кількох обов'язкових умов.

Перш за все, необхідно отримати довідку від лікаря-терапевта здоров'я і по-

дати її до профкому. Там вам допоможуть визначитися із санаторієм і навіть забронювати місце. А далі ви їдете відпочивати — за путівкою чи курсівкою, як забажаєте. Після відпочинку маєте пред'явити квитанцію про оплату санаторно-курортного відпочинку і тоді профком поверне вам 1200 гривень із витраченої на поїздку суми.

За словами Лариси Євгенівни, протягом року таким чином зможе оздоровитися близько півсотні людей.

На безкоштовні путівки розраховувати не доводиться — від Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності з початку року не надійшло ще жодної. За прогнозами, щогоріч таких путівок буде лише третина від минулорічної кількості (торік було 12), отож примарний безплатний відпочинок «світить» небагатьом.

Подорожуємо Україною

Побували у місті семи культур та в місті жаданому

Минулими вихідними для працівників товариства було організовано чергову поїздку вихідного дня. Цього разу подорож тривала два дні, за які наші туристи встигли відвідати безліч пам'ятних місць Кам'яниці-Подільського та Хотина.

Кам'янець-Подільський — місто надзвичайне, у якому тісно переплелися сучасність і минуле. Старе Місто і Новий План — вони співіснують поряд і дихають в унісон, проте кожне з них живе своїм особливим життям.

Когось воно зачаровує своїми старовинними костьолами та церквами, когось відлякує збудованими із людських останків середньовічними замками. Та, беззаперечно, нікого не лишає Кам'янець-Подільський байдужим.

Петридава (так звався Кам'янець-Подільський в давнину) — місто семи культур, адже у різні часи тут мешкали татари, турки, вірмени, євреї, українці, литовці і поляки. А за часів Симона Петлюри Кам'янець-Подільський навіть був столицею України. Напевно, тільки тут у доброму сусідстві можуть існувати римо-

католицький костел та турецький мінарет, а в центрі міста розпростерлися грандіозний, завглибшки 40 метрів, каньйон.

У мандрівку малинчани вирушили ні світ ні зоря, зате вже о 12-й годині були у Кам'яниці-Подільському.

— Надзвичайно насиченою була екскурсійна програма. Ми побували у костьолах і замках, відвідали виставку воскових фігур. Охочі фотографувалися з Путиним і Енштейном, особливо вразила експозиція «Тайна вечеря». Нікого не лишили байдужим кімнати тортуру у підвалі Ратуші та у «Хотинській фортеці». А ще того дня в місті відбулося 50 весіль, отож повсюди ми зустрічали щасливих молодят та тримали кулаки — бо існує повір'я, ніби наречені можуть забирати чуже щастя, — говорить менеджер із зв'язків з громадськістю та пресою Лариса Волинець.

До речі, у Кам'яниці-Подільському знімали багато фільмів, серед них «Комісар» Олександра Аскольдова, низка епізодів кінофільму «Щорс» Олександра Довженка та «Я тебе ніколи не забуду» Олексія Рудакова.

Навіть знамениту стрічку Володимира Бортка «Тарас Бульба» частково знімали у

Кам'яниці-Подільському та Хотині. А ночували наші туристи у готелі «Ксенія», який теж нещодавно був знімальним майданчиком для кінострічки «Хазяйка заїзду».

Другого дня співробітники товариства відвідали Хотин. Це місто, як і сусідній

мали близько п'яти десятків фільмів, найбільш відомі серед яких «Захар Беркут», «Чорна стріла», «Русалочка», «Сказання про доблесного лицаря Айвенго» тощо.

Хотин (із давньослов'янської «бажане місто») знаходиться за 18 кілометрів від

Кам'янець-Подільський, має чим похвалитися.

Туристи під час перебування в Хотині відвідали ринок сувенірів та знамениту «Хотинську фортецю». До складу комплексу фортеці входять: чотири обгородені башти, палац коменданта, церква, у якій збереглися фрагменти розпису XVI століття, Російська церква, у якій розміщується експозиція Хотинського краєзнавчого музею.

Окрім того, у Хотині зні-

Молдови, таке сусідство вплинуло і на мову, і на кулінарні традиції прикордонного міста. У цьому переконалися фабриканти під час обіду в етнічному кафе «Три корчми».

Отож, сповнені новими враженнями та заряджені позитивом на весь наступний тиждень, туристи не шкодували, що свої вихідні вони присвятили подорожі до двох чудесних міст своєї Батьківщини.

Вікторія ЛІСОВА.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефони: 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в Малинській районній друкарні, м. Малин, вул. Кримського, 7. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», є власністю видавця і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без його письмового дозволу.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».